

Vesela pomladnja epistola.

Hej, batjuška, vstani, batjuška, hej!

Tvoj vitez sveti Juri
potrkal nam je na duri,
kar nič se ni ustavil,
takoj se je odpravil
naprej.

A ko za njim smo gledali,
je bilo vse polno zelenih vej
po sveti,
in — metuljčki ali cveti? —
so nanje sedali.

Na levo, na desno je metal oči,
in kamor so pale mu, cvet gori.

Da vidiš zdaj naša polja:
kot mašna ruta, vsa pisana,
vsa z rožami porisana,
in sama židana volja.

Zdaj vprašaj prebujeni log,
kaj let ti je namenil Bog,
brž kukavica odgovor ti da —
dovolj bi jih bilo za dva,
tak naglo šteje leta,
da že bojiš se sivih las.

In, batjuška, dekleta!

Levico v škač, desnico v pas
tako pod zoro, pod večer
tja v breg, kjer si šepeče vir
sam svoje sanje v mrak in mir
in bisere blesteče
po valih luna vleče . . .

Hej, batjuška, hej!

Ah ne, saj to niso sanje poeta,
to ni pomlad njegovih nad,
le duši njegovi živó razodeta,
iz bolečin, hrepenenja spočeta,
kot si revež spravljiči začarani grad.

Ostani zdrav!
 Ker pravzaprav
 pri nas je še vse po starem, veš.
 Naprimer, če svoja pota greš
 in podlost svetohlinko
 pod šaro srečaš krinko,
 spoštljivo snemi klobuk pred njo,
 če hočeš, da ti dobro bo.
 Od kvedra do kučme, od kučme nazaj
 smo narodni vsi; če te veseli,
 pa pridi, oglej si naš dirindaj.
 Veselo: pust, čas maskerad.
 Še to:
 — za direktivo! — nekdo
 zasviral on dan je pri naši zabavi —
 takoj smo mu gosli razbili na glavi.
 In veš zakaj? Na uho to novico:
 Bil je še mlad — — — pa je sviral resnico!

Oton Zupančič.

Romanca o poletju.

Tiha zarja je v očesu
 devi mladi zablestela
 in poletna roža v kito
 zlatih las ji venec dela.

Njiva je klasila, cvela,
 a nevestica jokala:
 bolne slutnje o življenju,
 venec vene, noč je pala . . .

In na prtu križ srebrni —
 ne stoji tam krsta njena?
 Kot bi videla v njej sebe,
 smrtna krila jo koprena . . .

Čas podi vihraje leto,
 sneg in zima, solnce, vesna —
 jasno vriskajo škrjančki,
 zopet noč svatuje kresna.

Njiva je klasila, cvela,
 mlada žena ni jokala:
 venec ji ovija čelo,
 trudna v rožah je ležala.

Tihe so ji ustne, prsti
 molijo razpelo zlato —
 jasno so škrjančki peli,
 vriskali nad solnčno trato.

C. Golar.